

El nus dels animals

Des d'aquell primer dia de platja a Moncofa ja no oblidaria mai la imatge d'una tela blanca, banyada, ajustada al ventre d'una xica que reia eixint de la mar en enagos i tampoc el triangle d'ombra xopada que formava el seu pubis. Era un residu visual que durant alguns anys va subsistir en la meua memòria, però lentament aquella imatge en un principi tan pura i plena de llum va anar carregant-se de curiositat i després de malícia com un enigma que es revelava segons m'anava creixent la lascívia dins del cos. Abans que el pecat visitara la meua carn rosada el sexe ja havia començat a palpitar lleument en les meues entranyes com una sensació obscura molt diluïda encara en aquell paisatge penetrat per la melassa de la floració general i també en el perfum tancat d'alguns armaris de casa que guardaven la roba íntima de ma mare en càmbora.

Fins aleshores la meua via urinària havia conservat tota la seua naturalitat, vull dir que jo pixava igual que un gos al carrer des del rastell i ningú em reprimia veient el meu sexe tan assolellat. Era una menuda carn sense cap misteri i sobre aquell apèndix no havia recaigut encara cap amenaça moral llevat d'aquella galtada escatològica que la monja sor Genoveva em va amollar a l'escola de Vila-real provocant en mi una pixada reactiva, instantània, unida a un balbucient sentit de la culpa. Potser per raons d'economia l'Altíssim, al crear-nos, va voler concentrar en alguns òrgans les funcions excretòries i les de l'amor; aquesta confusió ha enterbolit certs conductes del cos donant arguments als bruts moralistes que veuen en el sexe una forma més d'excrement, però en aquells dies feliços en què els gossos del carrer i jo érem germans sor Genoveva ja s'havia dissipat en la calima, la meua uretra funcionava amb un goig absolut i en alguna víscera secreta del cos el sexe encara dormia. A voltes sentia unes pulsions estranyes quan veia al carrer dos gossos que s'emparellaven amb la llengua fora alenant. Aquells animals formaven un nus inexplicable que sempre el resolien a base de pedrades alguns xiquets que en acabant lligaven en la cua una llanda al mascle i començava a córrer desafortat amb una angoixa que anava augmentant a mesura que li pegava puntellons tota la gent que li eixia al pas pels cantons. El colom Mambrú al terrat de casa també muntava la femella després de parrupjar inflant aquell pap que tenia reflexos verds quasi metàl·lics. Dins d'un núvol de fetor agra totes les vesprades travessava els carrers del poble el ramat que venia de la dula. El xot solia dur una faldilla de cuir al ventre; olorava la vulva de cada cabra; alçava el morro gotejant de gust en l'aire i després se'n pujava al llom puntegut de la que més li agradava.

Tots els animals que vivien al meu voltant hi havia un moment en què s'entrellaçaven, els conills, els pardals, els gats, les sargantanes, les mosques i cadascun dels insectes. Jo no sabia interpretar encara aquest acte d'amor, però alguna cosa cega hi havia en aquells nusos de la carn que em commovia. Tots els animals s'entrellaçaven i les persones també, encara que d'una forma més misteriosa. Aquella parella de nòvies havia quedat rессagada en la primera obscuritat

de la glorieta després del passeig del diumenge. Em trobava sol. Primer vaig veure la seua ombra en el banc. Jo buscava una boleta que se m'havia extraviat i ja la llum se n'havia anat quan encara seguia agenollat palpant el terreny on havia jugat amb els amics. La meua boleta era d'acer, la que més desastres feia en l'enemic. Jo me l'estimava molt i mentre la buscava vaig sentir a l'altre costat de l'arbust un gemec entretallat. Amb cert sobresalt vaig girar la cara i aleshores vaig descobrir que un home i una dona estaven fent allí una maniobra molt rara amb els seus cossos, una espècie de contorsió que unes voltes pareixia suau i altres molt violenta, els dos recolzats un contra l'altre en aquell banc de ferro. Per por a espantar-los i que em pegaren vaig quedar immòbil observant-los. La xica tenia les cuixes descobertes, molt blanques, separades, lleugerament il·luminades per la pereta del llavador. Per davall de la falda l'home furgava i la mà d'ella també anava i venia sobre el sexe de nòvio que emergia com un enorme brot de carn entre les seues cames.

—No em mossegues, que em fas mal —feia la xica.

—Et mataré —contestava ell.

—¿De veres? ¿I com vols matar-me?

—Et vull molt.

—¿Em mataràs?

L'home grunyia. La dona també grunyia. Tots dos alliberaven una classe de gemecs que fins aleshores jo no havia sentit mai i no sabia de quina part profunda del cos eixien perquè la parella cada volta es nugava més entre si. Amb les cames entrellaçades i els braços rodejant-se amb tres voltes al tronc ells a vegades es mossegaven, es besaven, es reien, es queixaven i els dos pareixien buscar frenèticament amb les mans algun lloc secret de l'altre. En un moment d'aquella brega alguna cosa els va posar alerta, potser la meua ombra projectada en la soca de l'acàcia o el lleu alè de la meua respiració en aquell silenci. De sobte l'home va fer un salt amb tot el sexe fora brillant i la dona en veure'm a la seua esquena tan prop va llençar un crit de terror. Vaig córrer acovardit cap a la font.

—¿Desvergonyit! ¡Si t'agarre, et mate! —vaig sentir que deia ell des de l'obscuritat del jardí.

—¡Porc! —va cridar ella.

Vaig perdre la meua boleta preferida i em vaig quedar sense entendre res. ¿per què sofrien tant i es reien? ¿Per què volien matar-me? Probablement ells no em van reconèixer, però jo sabia com es deien. A ella la veia passar a voltes amb el cànter a per aigua. Ell tocava en la banda de música. Durant un temps no vaig tornar a recordar el cas misteriós d'aquells cossos i no vaig saber que es tractava d'un acte d'amor fins uns anys més tard. Se'm va anar revelant a mesura que aconseguia desxifrar també el nus dels altres animals.

Manuel Vicent